

23N: El CJB també diem s'ha acabat, abaixem els lloguers!

La situació de l'habitatge a Barcelona i a tota Catalunya s'ha tornat absolutament insostenible i cal dir ben alt que s'ha acabat la nostra paciència.

Moltes joves invertim hores i hores en la recerca d'un pis digne i cada dia que passa van rebaixant constantment les expectatives. La desesperació se'ns menja mentre els rendistes s'enriqueixen. No obstant, cal tenir clara una cosa: **això que t'està passant a tu no és un problema individual teu, no és que no t'hagis esforçat prou o estiguis demanant massa, estem davant d'un problema col·lectiu i estructural que està situant en la pobresa a tota una generació.**

Per tal d'entendre que la situació no és cap sensació subjectiva mostrem les dades sobre el que ha passat al mercat de l'habitatge els últims anys:

A Barcelona, segons dades de l'Incasòl, el lloguer ha pujat entre un 40 i un 60% entre 2014 i 2023. **Per fer-nos una idea, llogar un pis al 2014, costava de mitjana 688,23 euros, mentre que llogar-lo al 2023 tenia un cost mitjà de 1123,56.**

A la nostra ciutat, el col·lectiu jove percep un salari mitjà de 1779.83 euros bruts mensuals segons les dades del 2023. Fent un càlcul ràpid, veiem que una persona jove a Barcelona, ha de destinar aproximadament un 77% de mitjana del seu salari a pagar el lloguer. **Això vol dir que, fins al dia 23 de cada mes el seu salari va íntegrament a la butxaca de l'amo del pis.**

Aquesta situació, lluny de ser producte de causes naturals, **és el camí al qual ens ha portat un context d'especulació immobiliària sense control, i la immobilitat dels responsables polítics per garantir el dret a l'habitatge.**

Segons dades del *Ministerio de Vivienda i Agenda Urbana*, un 50% del parc de lloguer a l'Estat espanyol és propietat de persones o empreses amb més de tres immobles. Això indica que les propietats estan cada cop més concentrades en les mateixes mans, qüestió que provoca una divisió de classes encara més preocupant: els rendistes tenen una renda anual mitjana d'entre 50.604€ i 56.473€, una dada que contrasta fortament amb la renda bruta de les famílies inquilines, situada entre 19.758€ i 26.288€.

Defensar, com fan els especuladors, que l'habitatge és un bé de mercat té unes conseqüències que van molt més enllà de l'augment continuat dels lloguers. Aquesta situació ha convertit l'emancipació en una quimera per a moltes persones joves. Aquest obstacle no només impedeix iniciar un projecte

de vida propi, sinó que provoca frustració i desesperança en veure que, malgrat els esforços, accedir a un habitatge digne de manera independent és gairebé impossible. **Així, moltes acabem compartint pis o veient-nos expulsades del barri on hem crescut, cosa que trenca les xarxes de suport i associatives que s'hi havien creat.**

Això implica que, a les llargues jornades laborals de 40 hores setmanals, s'hi ha d'afegir el treball no remunerat (tasques domèstiques, cures, etc.) i els desplaçaments cada cop més llargs per culpa d'uns preus d'habitatge inassumibles, que ens obliguen a viure cada vegada més lluny de la feina. El poc temps que ens queda ha d'incloure la vida social, les cures, l'oci, i també la salut. Se'ns recomana fer esport, gaudir de descans a l'aire lliure en zones verdes, dedicar temps a cuinar i evitar el menjar ràpid o ultraprocesat... Però com hem de fer tot això si destinem la major part del temps conscient a treballar per poder pagar un habitatge que arriba a suposar entre el 50 i el 60% del sou? **Que l'habitatge es consideri un bé de mercat, per tant, no només en fa augmentar el preu, sinó que repercuteix directament i negativament en la nostra salut i qualitat de vida.**

I que no ens enganyin: **no estem parlant només d'una etapa vital.** Segons un informe recent de l'Institut de Recerca Urbana, **viure de lloguer** ja no és una situació transitòria per a la joventut, sinó una realitat que **pot allargar-se fins a la vellesa.**

Aquest sistema perpetua relacions medievals, on una minoria de propietaris poden viure amb gran comoditat tan sols llogant les seves propietats i acumulant els ingressos mensuals de cada llar que exploten. **Aquest sistema no fa sinó afavorir la figura del rendista especulador, que es beneficia d'un oligopoli de preus cada cop més alts, sabent que la demanda es manté per la naturalesa indispensable de l'habitatge.** Igual que passaria si es privatitzés l'aigua o l'aire, l'habitatge s'ha convertit en un negoci segur per aquesta necessitat humana bàsica.

L'única manera d'aturar aquesta situació és amb una regulació dels preus de l'habitatge, tant de compra com de lloguer, que garanteixi que tothom tingui dret a un habitatge digne. I amb la implantació de mesures que obliguin a abaixar els preus. Per tal d'aconseguir-ho, des del CJB **reivindiquem la importància de l'organització col·lectiva de les joves, reclamant i defensant dret a l'habitatge.**

Si se'n riuen a la cara mentre ens tiren al carrer, nosaltres respondrem prenent els carrers aquest dissabte.